

ÉLETIGE: 2010. július hóban: (Lk. 1, 46.49-50):

**« Lelkem magasztalja az Urat,...mert nagyot tett velem a Hatalmas...,
irgalma nemzedékről nemzedékre az istenfélőkkel marad...»**

Tematizálás. – Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! Szellemi áramlatok sodrásában élünk, s gondolkodásunk, s életvitelünk rendkívül sokat változott és változik. Alig tudunk lépést tartani ezzel a sodró erővel. Ez nem okvetlenül rossz, de nem is okvetlenül jó. Egyet tudunk, s ezt hitből mondom: Szellemi Nagyhatalmak vannak fölöttünk, akik nem okvetlenül emberek. Főképpen azt ne feledjük, hogy létezik az evilág elvetemült fejedelme fölött is egy mindent és mindenkit meghaladó Hatalom, mely okvetlenül személyes és egy túlsorduló Örök Jóság. – Az ige is erre ad utalást, amikor a mi szellemi harcunk természetrajzát leírja: *»Nem annyira a vér és a test ellen kell küzdenünk, hanem a fejedelemségek és hatalmasságok, ennek a sötét világnak kormányzói és az égi magasságoknak gonosz szellemei ellen.»* (Ef. 6,12.) Másrészt pedig: *»Hatalmasabb, mint sok víznek zúgása, hatalmasabb, mint tenger morajlása, mindennél hatalmasabb az Isten a magasságban.»* (Zsolt. 93,4) Míg az Örök és túlsorduló Jóság oldalára állunk, ugyanakkor benn kell egy viharban és sötét szellemi sodródásban is állnunk. Most csak egy arcélét mutatnám be a sok közül, ami egyúttal az egyik fajtája (az ezer ördög közül), ez pedig az Önteltség Szelleme. Ez azt súgja állandóan az ember fülébe, mint sugallatot, hogy «mit tettem én!» Megtanítja az embert úgy cselekedni, hogy az ember eltellen, elrészegüljön önmaga büvöletében, imádatában. Persze vadul, mohón, habzsolva, rámenősen és tetszetősen cselekszik az az ember, akit ez a szellem (ördög) meglovagol. Kéjeleg abban, amit tesz, ájulásig el van telve önmagával, a produkcióval, amit két kezével végbevitt, füttyülve itt mindenféle istenre. Sikere elbizakodottá, vakmerővé tette. Ma tehát benne élünk az önteltség és felfuvalkodottság tüntetően gögös, Istent megvető és szemtelenül provokatőr légkörében. Ez kimondja, hogy a világ történései a mi kezünkbe vannak letéve és nincs itt szükség semmiféle ú.n. istenre. Az fog történni, amit akarunk, hogy történjen, s az emberi cselekvő akarat legyőz minden 'babonát'. – Viszont szemben az istentelennel ott áll az istenfélő, aki azt mondja: Az Úr cselekszik, sőt mindent áthat az Ő cselekvése. *„Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet!”*. » (Iz. 6,3.) Ez a mindent betöltő és átható isteni Hatalom – s az erről való tudomásvétel, sőt, tudatállapot: Maga a hit. Mégpedig a krisztusi hit. Isten nemcsak jelen van a mindenség minden porcikájában, de cselekszik is benne. A hitnek próbajellege ott jön elő, hogy a hívő látja: Bár a negatív szellemtől is át van hatva a bukott természet, mégis az Istennek, az örök Jóságnak jelenlétét, cselekvését, s hatalmát tartja meghatározónak az egész univerzum számára! A hívő léleknek van olyan éles szeme, hogy meglátja, felfedezi és észreveszi a kazalban is a tűt. » A sok sátáni cselekvés között az isteni cselekvést, a felforgató tevékenységek között az alkotó, építő munkát. Jézusunk szavai: *„Atyám mindmáig munkálkodik, azért én is munkálkodom.”* (Jn.5,17) Így érkezünk el a témához:

Téma: - **Észre kell vennem Istent a történelemben, s a saját életem történetében, s felismernem ebben, hogy Ő a főcselekvő. Ettől a felismeréstől megilletődötten hálatelt lélekkel köszönöm meg Istennek cselekvését, amit Ő tett bennem, velem, körülöttem, s azt a mérhetetlenül gyengéd irgalmas felém való lehajlását, ahogyan Ő a Hatalmas és a Szent kísért végig lépésről-lépésre.** - Talán nem ijedünk meg a hosszú mondatról, mert ez egyetlen gondolatnyaláb. – Ebben az a domináns gondolat, hogy az Úr érdemben cselekszik, tehát a lényeg-látáshoz hasonlóan Ő a lényegben való Cselekvő. Minden egyéb emberi cselekvés: Széna-szalma, üres járat; mit sem ér! – Mindez, ami most elhangzott, a hit hangja, a hit mondatja ezt velem, mert a hit látásmódjából fakad. Ha szabad így mondanom: Ebben a vízióban elém tárul egy hatalmas kötélhúzás a szellemi világban, mely harc áthat engemet és téged is. Két meggyőződésből fakadó kijelentés, mely egymással ellentétben áll. Az önteltség szelleme ezt mondatja velem: «Mindezt én tettem, ez az én művem!» - A másik szellem a Szent, így és erre sugall engem: »Mindezt az Úr tette velem, megfoghatatlan és túlsorduló jósága, s könyörületessége!» Nyilván, az első nem fog hálat adni, bolond lenne, s ugyan kinek? – Önmagának? Ehelyett viszont fog dicsekedni: Mégpedig önmagával, az ő kiválóságaival. S akkor ez az önmagával való dicsekvés elindul egy láncreakcióba, a felfuvalkodottság csimborasszójáig. A soha-nem-elég nevű étvágy: egy spirál, egy csapda, s a démon ott dörzsöli a tenyerét (ha van neki) - a lesben. Tömegek masíroznak bele az önteltség és felfuvalkodottság bűnébe: Gondolván-mondván, érezvén: Ezt én csináltam, ez az én művem; Én harcoltam, hogy meglegyen, én futkostam utána, én izzadtam meg érte, én hoztam létre, én találtam ki, tőlem van mindenestől és nem másról. Itt Istennek nincs semmi része benne. – Közben elfeledkezik arról, hogy egész létében Tőle függ, Attól, akit botor ésszel felfogni képtelen, mert **vakká tette önhittsége** és mérhetetlen gögje. *«Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak, van fülük, de nem hallanak, van orruk, de nem éreznek, van kezük, de nem markolnak, van lábuk, de nem mozdulnak, és torkukon nem jön ki a szó. Ilyenek azok is, akik csinálták őket, s mindnyájan, akik bennük bíznak.»* (Zsolt.115, 5-8) Nem látja elbizakodottságában az istentelen, hogy milyen mérhetetlen sértést okoz a Mindenható felé, amikor az Úr elismerése helyett Őt kinullázza. Ez a sértés visszahat az emberre, s az önhitt ember lelki sérült lesz, sőt testi sérült is. Maga az emberi természet kap így sebet, mert megsérti a Rendet: A teremtmény tisztelje Teremtőjét! Ismerje el, hogy Isten az Úr és nincs más Úr rajta kívül. Egyedül Isten a Szent, Isten az Úr, Isten az egyetlen Főlség. *«Halld, Izrael! Az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr!»* „Szeresd Uradat, Istenedet szíved, lelked mélyéből, minden erőddel»; *»s vigyázz, szabd hozzá tetteidet, hogy jól menjen a sorod»* (II.Törv. 6,3-5) Aki önmagával dicsekszik Isten ellenében, az szembehelyezkedik az Igazsággal, s az Igazság lesújt rá. Végül is önmagának lesz az ellensége, mert egész lényre sérül meg alapjaiban. Így járt az emberiség is - kezdettől fogva. Az Úr - bizony - sebet ejtett az emberen – ha

indirekt módon is - azzal, hogy szabad akaratot adott neki. Mert az ember, ezzel a szabad akaratával szembefordult Teremtőjével, s így felrúgta a Rendet, s ezáltal megsebezte önmagát, megsérült. Valamennyien « lelki sérültek vagyunk » - a szó tágabb értelmében. Viszont az is igaz, hogy bár « ő tépett meg, ő is gyógyít meg minket; ő vert meg, ő köti be sebeinket. » (Oz. 6,1.) Itt találkozunk a Hatalmasnak irgalmával. Ez már Jézusnak, Isten Fiának megváltói műve, aki lelki sérüléseinket úgy gyógyítja meg, hogy maga is sérült, sebesült lesz értünk. Azután sebet, sebbel ; igazságtalanságot, igazságtalansággal gyógyít és kompenzál(=kiegyenlít). Isten leghatalmasabb tette ez. !!! De hittel kell ezért közelednünk a mi Nagy Sebesültünkhöz !_Való igaz : « Nagyot tett a Hatalmas » -, s ezért még inkább : »Magasztalja lelkem az Urat ! » Ezt teszi Isten hozzánk lehajló szeretete. » Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen. » (Jn. 3,16.)

Akcio-program. - Ebben a rosszban, hogy sérültek vagyunk, találunk valami jót is. Ugye ezek a sebek nagyon érzékenyek. Amihez csak hozzáérünk, s fájdalmasan valaminek nekiütjük, még érzékenyebben fájnak, mint meg-nem-sérült tagjaink. Ezzel a felfokozott érzékenységgel ugyanakkor még jobban együtt tudunk érezni a hozzánk hasonló módon megsérült embertársainkkal. Mi, így az « irgalom edényei » leszünk, s alkalmassá válunk a gyengéd, megértően irgalmas, megbocsátó, felkaroló szeretetre. - Nem törvényszerű, hogy azzá, vagyis gyengéddé váljunk, de igen nagy esélyünk van rá, hogy ráébredjünk a valós felismerésre : « minden csak kegyelem ». Kegyelem már az is, hogy egyáltalán élünk ; de a helyreállított barátság Istennel, az Atyával - semmihez sem hasonlítható és kiapadhatatlan öröm forrása.

Tanúságtétel. - Az aranymise nagy élmény. Csak az tudja, akit legjobban megérint. De aki résztvesz rajta, az is megsejt belőle valamit, főleg akkor, ha elkötelezett a hitben, s ilyen testvérekkel van együtt jelen. - Mégis, ahol fény van, árnyék is adódik ; nem nagy, de azért csak adódik - akaratlanul is. S a seb olyan gyorsan és könnyen létrejön ; nem is akárhol : épp rajta a szíven. - Történt ugyanis, hogy egy hálaadó imát mondtam, s abba belefoglaltam mindazokat, akik miatt hálával tartozom az Úrnak. Mégis : Hogy?-hogynem (?) éppen olyan valakit hagytam ki belőle, aki szinte - a legtöbbet tett értem - emberi szinten. Csak azt vettem észre kedves arcán, hogy nagyon szomorú. Még akkor sem sejtettem semmit, s érdeklődtem szomorúsága okán. Ha nem fessegettem volna, talán rá sem jövök, hogy itt egy nagyon brutális mulasztással állok szemben. Amikor leesett..., megdöbbsentem, mert tudom, hogy ezt már helyrehozni nem lehet. A rendezvény lezajlott, s újra már nem kezdhető, hogy kijavíthassam. Beláttam, hogy a történtek : mérhetetlen nagy igazságtalanság azzal szemben, akinek hálával tartozom. Egy szerencsém volt, hogy ez, a kedves és lelki fájdalomtól roskadozó személy, az Úrban él. Először is bocsánatot kértem tőle, s kifejeztem előtte azt, hogy mindez merő figyelmetlenségből adódott. Majd együtt imádkoztunk és kértem az Urat, gyógyítsa be leki sebeit, s gyógyítsa be a fájó emlékeket. - Ha ez olyan valakivel történik, aki nem az Úrban él, akkor még hónapokon és éveken át is hordozhattam volna magamon ennek a neheztelésnek a nyomasztó terhét, nem is beszélve órára, a szeretett személyről, akit ért a méltánytalanság. - Isten azonban rátekintett szomorú szívemre, s az ő nagy szívifájdalmára. Ezt a sebet gyorsan és

tökéletesen meggyógyította, mintha mi sem történt volna. Teljesen és nyomtalanul kiszállt mindkettőnk lelkéből a vád és önvád, a sajnálat és az önsajnálat minden érzelmi góca. Tökéletesen behegedtek a helyrehozhatatlannak látszó sebek ! Boldogan tudtam és tudtunk felsóhajtani talán épp az ige hangján : » Nagyot tett velem a Hatalmas, irgalma nemzedékről-nemzedékre az istenfélőkkel marad. » (Lk.1,50). Jubileumi hálaadásomra ez tette a rá a hálaadás koronáját - látván - : Bármilyen nagy és helyrehozhatatlan legyen is a figyelmetlenség okozta seb, az Úr irgalma és gyengéd szeretete akár azonnal is meggyógyíthatja azt - amint a mellékelt példa ezt oly szépen igazolta.

LEVELESLÁDA.

IGEL IMA : Úr Jézus, az irgalmas Isten Fia ! Tekints rám és az összkuszálódott életemre, amely nagyon szeretne szép és értelmes életet élni. De most látom hogy ez Nélküled képtelenség. Legjobb akaratom is kevés hozzá. Csak Te általaad gyógyulok és nyugszom meg belsőleg és töltöm be azt a helyet, melyet nekem kijelöltél. Áldd meg enyéimet is akiket rám bízál, s éreztesd meg jóságodat mindazokkal, akik megtiszteltek aranymisémen, akiknek szándékukban volt eljönni, de akadályba ütköztek, akik ajándékkal árasztottak el, akik szerető jókívánságaikról biztosítottak, akik felköszöntöttek, imáikba foglaltak, vagy szeretetüknek bármilyen jelét is adták. Legyen osztályrészük az örök élet ! Amen.

*

Ezt kérem kedves Nővéreim és Fivéreim számára is imádságos szeretettel :
Károly, Karcsi atya, testvér.

Aranymise Kétújfalu, 2010.07.03.

- Refrén.: Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert irgalma örökkévaló!

- 1) Köszönöm Uram a létet * legyen áldott nagy Fölséged!
- 2) Köszönöm a jó szülőket * legyen részük az örökélet!
- 3) Köszönöm a testvéreimet * rokonaim, s szeretteimet ! - Refrén.
- 4) Osztálytársi szálaimat * édes Uram ápolgassad !
- 5) Tanárainak emlékét * engeddd, hogy ne felejtsem végképp !
- 6) Hivatásomnak csírája * Eszembe jut, legyen hála ! - Refrén.
- 7) Kisapavévek Esztergomban * felbukkannak mindjárt nyomban.
- 8) Papszentelése~~m~~nek éve * ezerkilencszázhatvan évben.
- 9) Hittanórák, temetések * mind már tavalyi vetések. - Refrén.
- 10) Szentbeszéd~~ek~~, zarándoklatok * amikor azt mondtam: Itt vagytok!
- 11) Gyóntatások, s beteggondozás * szentmisék és szentáldozás.
- 12) Gyötrődések, s próbatételek * jön az Úr és újjaéledek. - Refrén.
- 13) Kisközösség~~ek~~ varázsa * új szint hoz a hívásba.
- 14) Szeminárium a lélekben * megújulás egész lényemben.
- 15) Erős, élő közösségek * Szekszárdon, Kaposvárott, Pécs~~ett~~. - Refrén.
- 16) Virrasztások Bányán, s Darányban * Barcs~~on~~, Szigetvárott, s Teklában.
- 17) Pálosmisék, s Házás Hétvége * közösségi élet szépsége.
- 18) Lelkészek az ökumenében * remélhetünk mindent szerényen. - Refrén.
- 19) Zöldszalag a reménységben * kik bíznak a párkeresésben.
- 20) Csupa hála legyen Tamásért * névnapján és a szín'-csoportért.
- 21) Püspök atyánk, s paptestvérek * egyek legyünk, arra kérlek... - Refrén.
- 22) Találkozóink mélysége * hivatásunk reménysége.
- 23) Bea és gitáros népe * táboraink büszkesége.
- 24) Egyházközségeink népe * kicsik-nagyok jőjjetek végre! - Refrén.
- 25) Betegeink, s elesetteink * rátok is nagy szükség van megint.
- 26) Laci atyáért kiáltunk * gyógyulást szívből kívánunk!
- 27) Szenvedés' tek Jézus látja * felviszi a keresztfára. - Refrén.
- 28) Gyermek~~ek~~ és ifjúságunk * veletek nagyon rosszul állunk.
- 29) Higgyetek az Úr szavában * ne bízzatok a világban!
- 30) Régi híveknek hűsége * hálaadást kiáltson égbe! - Refrén.
- 31) Szegény magyar munkás népünk * rosszul fest a mai képünk.
- 32) Roma-cigány népünk „csak van” * legtöbbünktől felkarolatlan.
- 33) Elöljáróink szándéka * népünkre ne essen árnyéka ! - Refrén.
- 34) Térjünk vissza az Istenhez * Atya, Fiú Szentlélekhez!
- 35) Áldja meg az ünneplésünk * hálaadó esdeklésünk!
- 36) Áldja meg, kik fáradoztak * munkát, pénzt és erőt hoztak! - Refrén.
- 37) Áldd meg lelkük áldozatát * segítségük jóindulatát !
- 38) Áldd meg az úton lévőket * a csendben hazatérőket!
- 39) Diakonus testvéreimet * s munkatársaimat védelmezd ! - Refrén.
- 40) Ébreszd a papi hivatást * adjál felkentséget és hatást!
- 41) Áldd meg ezt a magyar népet * ezeréves örökséged!
- 42) Kegyes szemed legyen rajtunk * tebenned van bizodalmunk. - Refrén.

Te vagy Uram, én reményem, ne hagyj soha szégyent érnem.

- o Áldjuk az Atyát, a Fiút és a Szentlelket.
- o Dicsérjük és magasztaljuk mindörökké.

Könyörögjünk. Isten, akinek jótéteményei megszámlálhatatlanok, add, hogy teljes szívből hálát adhassunk minden javadért. Aki élsz és uralkodol mindörökkön örökké.

- o Amen.

Az Isten segítsége maradjon mindig mirajtunk.

Amen.

(Ezt a hálaadó imát Kétújfaluban, áldozás után, a Te Deum és zsoltár dallamára elénekeltük.)

* (elnézést a terjedelemért)